

Drobiž.

Črni otročiči. Kitajci prodajajo svoje otroke že v detinski dobi ali pa, ko so že zmorni za kako malo delo, ni ga pa zakona, ki bi te nečloveške razvade izkoreninil.

Nič bolje se ne godi črnim otrokom. V južni Afriki je že kar navada, da starši svoje dečke in deklice prodajajo do 16. leta. Prav za prav pravijo, da jih samo vdinjajo. Novi gospodar jim daje za njihovo delo prvo leto samo nekaj bornih cap, drugo leto 170 Din letne plače in tretje leto 280 Din. V naslednjih letih plača raste, a 1400 Din nikoli ne preseže. Gospodar ali gospodinja z otrokom lahko stori, kar hoče, le življenja mu ne sme vzeti.

Naši otroci ne vedo, kako velikanski zaklad jim je Bog dal, ko jim je naklonil ljubeče krščanske starše!

Poljačice in njihov predsednik. Poljske skavtke imajo v Čorštinu svoj lasten dom in v njem šolo za mladi naraščaj. O teh punčkah poroča poljska skavtska glavarica:

Nekega dne so me prišle deklice vprašat, ali bi smele poslati predsedniku poljske republike pismo. Dovolila sem jim, seveda pa so mi morale pismo pokazati, preden so ga oddale na pošto. Takole se je glasilo: »Ljubi gospod predsednik! Naša gospodična nam je povedala, da imajo ponekod take šole, ki imajo svoje lastne železniške vozove in celo lastne ladje, pa se otroci z njimi vozijo in v njih učijo. Me bi tudi radi imele svoj lasten vagon, ker bi se rade vozile po naši lepi Poljski in si tako ogledale kraje, o katerih se učimo v zemljepisu. Ali nam ne bi hoteli Vi poslati tak voz? Saj jih imate gotovo vse polno. Lepo Vas pozdravljajo in poljubljajo Vaše male skavtke.«

Na koncu pisma se je vseh trideset deklic podpisalo, celo najmanjša ni hotela izostati. Strašno se jim je mudilo s pismom na pošto, tako da sem jih morala kar med poukom pustiti venkaj. Mislila sem: morda se bo pa gospod predsednik pisma razveselil.

Pretekli so meseci, deklice so pa vendarle kar vztrajno upale. Še pri večerni molitvi je večkrat nežen otroški glasek zaprosil: »O Gospod, daj nam lep vagonček!« Vsi smo vedeli, da otroci niso pozabili na svoje lepe sanje.

Končno pa pride na našo šolo vendarle veliko, popečateno pismo. Gotovo mora biti silno važno. Otroci ga odpro in z največjo radostjo preberejo predsednikovo pismo, ki jim sporoča, da njihovi šoli res pošilja pravi železniški voz, obenem pa še obeta, da bo plačal vse stroške nji-

hovega prvega zemljepisnega potovanja v njem.

Kdo bi popisal zmagoslavno veselje naših deklic? Njihov voz pa prirejajo, da postane lepa domača premična hišica. Imel bo ležišča, obednico in kuhinjo. Na svoji prvi poti se hočejo male skavtke peljati v Varšavo, da se gospodu predsedniku lepo zahvalijo.

Kužek in volčjak. Pes je brihtna žival, da moraš včasih strmeti nad njo. V neki vasi blizu Varšave se je sredi ceste prav prijetno zabaval mlad kužek, se prekopicaval in zadovoljno bevska. Ob vratih bližnjega vrta pa je ležal star volčjak, in se pravkar pripravljal, da malo zadremlje, in bil zato kajpada nejevoljen, da so na svetu tudi sitni kužki s svojim bevskanjem.

Kužki pa so kakor prav majhni otroci: še malo jim ne pride na misel, da bi jim utegnili pretiti kakšna nevarnost; vedno moraš paziti nanje kakor na otroke. Nenadoma pridrvi avtomobil. Joj, kako se bo končala kužkova igra! Toda že plane stari volčjak na noge, kot blisk šine na sredo ceste, pobere z gobcem kužka, in plane z njim v kraj. Rešenega igračkarja še nekoliko strese, da si bo zapomnil, kdaj bi bil kmalu ostal pod kolesi, nato pa zopet leže na prejšnje mesto.

Izgubljeni sinko skozi dimnik. V Londonu je živila plemiška rodovina Montaignu (Ostrovhar), ki se po njej še danes imenujeta neki trg in ulica ob njem. Tudi njihova hiša iz 11. stoletja še nosi njihovo ime. V zgodovini te rodbine beremo mično in resnično zgodbico.

Gospe Montaignu so ukradli edinega sinčka. Iskala je in poizvedovala, pa vse zastonj, in nazadnje je izgubila vsako upanje, da bi ga še kdaj videla.

Leta so tekla. Nekega leta so prvega maja prišli v gospejno hišo dimnikarji in se lotili svojega posla. Lahkega in gibčnega vajenčka so poslali plezat in ometat najožje in najvišje dimnike. Ko se je vračal, je pa med premnogimi cevmi zgrešil tisto, po kateri je bil preplezal, in tako po drugem dimniku prišel v neko sobo, ki se mu je zdelo začuda znana in domača in mu zbudila davno pozabljene spomine. Stopi do bližnjih vrat in jih odpre. Tu mu je vse še bolj domače. Na stolu ob mizi sedi lepa gospa. Tedaj pa se mu v spominu posveti, kakor da je posijalo žarko sonce. Črn in umazan, prestradan in reven, kakršen je, plane k njej in se ji vrže okoli vratu s sladkim vzklikom: »Mamica!«

Trdo preizkušena mati je zopet našla pogrešanega sinkota. Iz hvalečnosti za to srečo je vsako leto na obletnico najdenja vabila k svoji mizi dimnikarske

vajenčke, jih gostila in jim izprošala prost dan in še založila velike vsote, da se jim je tudi v poznejših dobah sladil prvi maj. A

*

Učitelj: Janezek, koliko je 2 in 2?

Janezek vstane in molči.

Učitelj: »No, Janezek, pomisli: če ti da mama zvečer 2 jabolka in zjutraj, predno greš v šolo, še 2 jabolka, koliko jih boš imel?«

Janezek: »Dva!«

Učitelj: »Kako to?«

Janezek: »Ona dva bi že zvečer pojedel!«

*

Katehet: »Puščava je velik prazen prostor, kjer nič ne raste. Tonček, kaj je puščava?«

Tonček je imel plešastega očeta pa pravi: »Glava našega očeta.«

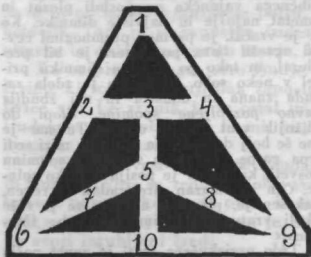
Uganke, skrivalice in drugo.

Novci.

(Janez Ložar, Ljubljana.)

Vzemi dvanajest novcev po 1 dinar in jih položi v 3 vrste tako, da jih bo v eni vrsti 6, v vseh drugih pa po 4. Pazi tudi na prekotnice (diagonale)!

Trikotnik.

Prestavi ta števila tako, da dobiš v vseh smereh vsoto 15!

Kaj pa delajo ptičke?

(—zl—, Ljubljana.)

Vzemi vedno po 2 črki skupaj, eno iz zgornje in eno iz spodnje vrste.

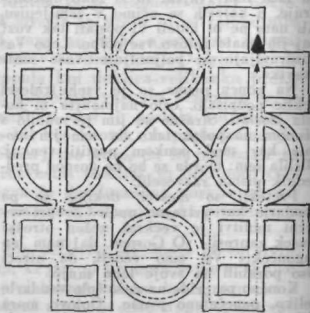
Rešilci in imena rešilcev se sprejemajo 10 dni po izidu lista.

Rešitve v 1.-2. številu.

Podobnica.

Domača gora je najbolj zelena.

Park.

Skrita imena.

1. Gregorčič, 2. Medved, 3. Jenko,
4. Levstik, 5. Vodnik.